

for Zimbabwes opnåelse af uafhængighed; det bemærker med dyb beklagelse, at det ikke er lykkedes den administrerende magt at styrte det ulovlige regime. Den operative del *fordømmer* en hvilken som helst ordning mellem Storbritannien og mindretalsregimet om overdragelse af magten til dette, som ikke anerkender Zimbabwes befolknings ret til selvbestemmelse og uafhængighed, *fordømmer* Portugal og Sydafrika for deres støtte til det ulovlige mindretalsstyre, *fordømmer* den virksomhed, der udøves af de fremmede finansielle og andre interesser, som ved at støtte mindretalsregimet forhindrer Zimbabwes afrikanske folk i at opnå sin frihed, og opfordrer vedkommende regeringer til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at bringe denne virksomhed til ophør, *henleder* på ny Sikkerhedsrådets opmærksomhed på den alvorlige situation i Sydrhodesia med henblik på, at det kan beslutte („in order that it may decide“) at anvende de nødvendige tvangsforanstaltninger, der er forudset i pagtens kapitel VII, *opfordrer* Storbritannien til at træffe omgående og effektive foranstaltninger for at hindre enhver forsyning, herunder af olie, i at nå frem til Sydrhodesia, *opfordrer* på ny Storbritannien til under udøvelse af sine beføjelser som administrerende magt at træffe alle nødvendige foranstaltninger — herunder specielt magtanvendelse — for at bringe mindretalsstyret til ophør, *opfordrer* Storbritannien til at rapportere til koloniudvalget om resolutionens gennemførelse, *opfordrer* alle stater til at yde Zimbabwes folk moralsk og materiel støtte i dets legitime kamp for at styrte det ulovlige regime, *anmoder* FN's særorganisationer og andre internationale bistandsorganisationer om at yde bistand til flygtninge fra Zimbabwe og til personer undertrykt af styret i Sydrhodesia, og *anmoder* koloniudvalget om at fortsætte sit arbejde med hensyn til Sydrhodesia.

Resolutionsforslaget vedtoges af 4. udvalg med 94 stemmer for, 2 (Portugal og Sydafrika) imod, medens 17 (de vestlige lande (herunder alle de nordiske)) afstod. Forinden havde været afholdt delafstemning om paragraffen, der fordømmer Portugal og Sydafrika for deres støtte til mindretalsstyret; den vedtoges med 88 stemmer for (herunder bl. a. alle de nordiske lande,

Irland, New Zealand og Østrig), 2 (Portugal og Sydafrika) imod, medens 23 afstod (vestlige lande i øvrigt samt latinamerikanske lande). Paragraffen indeholdende bl. a. krav til Storbritannien om magtanvendelse vedtoges med stemmetallene 78 for, 18 imod (de vestlige lande — herunder de nordiske — samt Botswana og Sydafrika), medens 17 afstod (latin-amerikanske lande samt Frankrig, Grækenland, Japan og Spanien).

I et dansk indlæg i forbindelse med afstemningerne redegjorde *ambassadør Tabor* for Danmarks grundlæggende indstilling til koloniproblemet, og det anførtes, at Danmark forfulgte nøjagtig de samme mål, som sponsererne af resolutionsforslaget, nemlig at bringe Smith-styret til fald og give Zimbabwes befolkning dets frihed, hvorfor man fra dansk side i meget vid udstrækning kunne støtte forslaget; man tillagde fra dansk side paragraffen, der henleder Sikkerhedsrådets opmærksomhed på sagen, stor betydning, idet den anmodede om visse konkrete skridt under pagten til at bringe Smith-styret til fald; for den danske delegation var det klart, at paragraffen sigtede på gennemførelsen af bindende økonomiske sanktioner, hvilket Danmark fuldt ud kunne støtte. Fra dansk side måtte man imidlertid have afgørende indvendinger mod opfordringen til Storbritannien om magtanvendelse. Bortset fra, at Storbritannien gentagne gange havde erklæret, at det ikke var rede til at tage et sådant skridt, var man fra dansk side af den opfattelse, at magt ikke skulle anvendes i nogen situation, så længe der blot var det mindste håb om en løsning ved andre midler.

Resolutionen (res. 2151) vedtoges den 17. november 1966 i plenarforsamlingen med stemmetallene 89 for, 2 imod, medens 17 afstod (samme stemmemønster som i 4. udvalg).

4. udvalgs beretning: A/6482 + Add. 1.

Som følge af sammenbruddet af forhandlingerne mellem premierminister Wilson og lederen af det hvide mindretalsregime i Salisbury, Ian Smith, foranledigede Storbritannien spørgsmålet om Sydrhodesia behandlet i *Sikkerhedsrådet* fra 8.-16. december 1966, idet Storbritannien på Commonwealth-konferencen i september 1966 havde givet løfte om, at sagen ville blive bragt for Sikkerhedsrådet, dersom en løs-